

PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
TOMASZ CHRÓSTNY

Warszawa, 22 maja 2020 r.

DIH-2.709.16.2020.CS

DECYZJA DIH-2 Nr 46/2020

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (j.t. Dz.U. z 2020 r., poz. 256), art. 35a pkt 9 lit. a, art. 35c ust. 5 pkt 1, ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw (Dz. U. z 2019 r., poz. 660, z późn. zm.) w związku z art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (t. j. Dz. U. z 2019 r., poz. 1668, z późn. zm.)

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

po rozpatrzeniu odwołania z 25 lutego 2020 r., złożonego przez przedsiębiorcę „METALZBYT” M. M. I WSPÓLNICY SPÓŁKA JAWNA z siedzibą w Wysokim Mazowieckim (dalej: „Przedsiębiorca” lub „Strona”) – od decyzji Podlaskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej z 12 lutego 2020 r. nr PU.8.2020, nakładającej na ww. Przedsiębiorcę karę pieniężną w wysokości 10000 zł (słownie: dziesięć tysięcy złotych) z tytułu niewypełnienia obowiązków wskazanych w art. 6c ust. 1 i art. 6c ust. 2 ustawy z 25 sierpnia 2006 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw (Dz. U. z 2019 r., poz. 660) w składzie węgla „METALZBYT” M. M. I WSPÓLNICY SPÓŁKA JAWNA, przy (...) w (...), tj. niewystawiania dokumentu potwierdzającego spełnienie przez paliwo stałe wymagań jakościowych oraz nieprzekazywanie każdemu podmiotowi, który nabywa paliwo stałe kopii tego dokumentu,

postanawia

utrzymać zaskarżoną decyzję w mocy.

UZASADNIENIE

Przy piśmie z 3 marca 2020 r. Podlaski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej przekazał Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów odwołanie złożone przez przedsiębiorcę „METALZBYT” M. M. I WSPÓLNICY SPÓŁKA JAWNA z siedzibą w Wysokim Mazowieckim wraz z aktami sprawy PU.8361.328.2019.PK.

Inspektorzy reprezentujący Podlaskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej 19 listopada 2019 r. działając na podstawie upoważnienia nr PU.8361.328.2019, przeprowadzili kontrolę w składzie węgla „METALZBYT” M. M. I WSPÓLNICY SPÓŁKA JAWNA, przy (...) w (...), należącym do Przedsiębiorcy, dotyczącą jakości paliw stałych oraz obowiązków określonych w art. 6c i art. 6d ustawy z 25 sierpnia 2006 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw (Dz. U. z 2019 r., poz. 660, z późn. zm.) dalej: „ustawa o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw”, tj. wystawiania świadectwa jakości paliwa stałego i jego właściwej treści, a także kontrolę przestrzegania przez przedsiębiorcę obowiązków określonych w art. 7 ust. 7a ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, tj. zakazu wprowadzania do obrotu niektórych rodzajów paliw stałych.

W toku kontroli przeprowadzonej 19 listopada 2019 r. stwierdzono, że Kontrolowany przedsiębiorca wprowadzając do obrotu paliwo stałe w postaci węgla kamiennego, nie wystawiał dokumentu potwierdzającego spełnienie przez to paliwo stałe wymagań jakościowych określonych w rozporządzeniu Ministra Energii z dnia 27 września 2018 r. w sprawie wymagań jakościowych dla paliw stałych (Dz. U. z 2018 r., poz. 1890), tj. świadectwa jakości.

W czasie kontroli ustalono łączną wartość paliwa stałego wprowadzanego do obrotu w kontrolowanym składzie. Oświadczenie Przedsiębiorcy w tym zakresie z 19 listopada 2019 r. włączono do akt kontroli.

Niewystawienie świadectwa jakości dla paliwa stałego stanowi naruszenie obowiązku określonego w art. 6c ust. 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, zgodnie z którym Przedsiębiorca w momencie wprowadzania do obrotu paliwa stałego, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 4a lit. a i b, wystawia dokument potwierdzający spełnienie przez paliwo stałe wymagań jakościowych określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 3a ust. 2, zwany dalej „świadectwem jakości”.

Szczegóły w zakresie stanu faktycznego, jak również prawnego, zostały zawarte w protokole kontroli PU.8361.328.2019, którego jeden egzemplarz przekazano Stronie 19 listopada 2019 r.

W treści protokołu kontroli z 19 listopada 2019 r., zgodnie z art. 20 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (t. j. Dz. U. z 2019 r., poz. 1668, z późn. zm.), dalej: „ustawa o Inspekcji Handlowej”, pouczone Stronę o możliwości wniesienia uwag bezpośrednio do protokołu lub wniesienia ich na piśmie do Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w terminie 7 dni od daty przedstawienia protokołu do podpisu.

Ponadto 19 listopada 2019 r. Przedsiębiorca sporządził oświadczenie, w którym zobowiązał się do cyt. „dostarczenia zaległych świadectw jakości każdemu klientowi, którego jesteśmy w stanie zidentyfikować”.

Pismem z 16 stycznia 2020 r. zawiadomiono Stronę o wszczęciu przez Podlaskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia w drodze decyzji kary pieniężnej z tytułu niewystawienia świadectwa jakości dla paliwa stałego, co narusza art. 6c ust. 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw oraz pouczone ją o prawie do czynnego udziału w każdym stadium postępowania administracyjnego, tj. m.in. składania wyjaśnień i wniosków dowodowych, przeglądania akt sprawy oraz sporządzania z nich notatek i odpisów. Pismo to doręczono Przedsiębiorcy 20 stycznia 2020 r.

W piśmie z 22 stycznia 2020 r. Strona poinformowała Podlaskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej, że przychód podatkowy w roku 2018 osiągnięty z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej wyniósł (...) z czego kwota (...) przypada na obrót z tytułu sprzedaży paliwa stałego, zaś kwota jego zakupu w 2018 r. wyniosła (...) zł. Nie skorzystała natomiast z innych przysługujących jej w postępowaniu administracyjnym praw.

Podlaski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej decyzją z 12 lutego 2020 r. nr PU.8.2020, nałożył na Przedsiębiorcę karę pieniężną w wysokości 10000 zł (słownie: dziesięć tysięcy złotych) z tytułu niewypełnienia obowiązków wskazanych w art. 6c ust. 1 i art. 6c ust. 2 ustawy z 25 sierpnia 2006 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw (Dz. U. z 2019 r., poz. 660, z późn. zm.) w składzie węgla „METALZBYT” M. M. I WSPÓLNICY SPÓŁKA JAWNA, przy (...) w (...), tj. niewystawiania dokumentu potwierdzającego spełnienie przez paliwo stałe wymagań jakościowych oraz nieprzekazywania każdemu podmiotowi, który nabywa paliwo stałe kopii tego dokumentu,

Strona pismem z 25 lutego 2020 r. odwołała się od decyzji Podlaskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej z 12 lutego 2020 r. nr PU.8.2020 i wniosła

o uchylenie zaskarżonej decyzji poprzez odstąpienie od nałożenia kary na Przedsiębiorcę, oraz o przeprowadzenie dowodów z załączonych do odwołania wystawionych zaległych świadectw, a także świadectw wystawianych po zakończeniu kontroli.

Strona zarzuciła decyzji naruszenie przepisów w postaci:

- art. 10 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (j.t. Dz.U. z 2020 r., poz. 256), dalej: „Kpa” poprzez brak prawidłowego zawiadomienia strony o możliwości zapoznania się przed wydaniem decyzji z materiałem dowodowym stanowiącym podstawę jej wydania co pozbawiło stronę możliwości wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań i przedstawienia dowodów na ich poparcie,
- art. 189f § 2 w zw. z § 3 Kpa poprzez brak wydania postanowienia w przedmiocie wyznaczenia stronie terminu na przedstawienie dowodów potwierdzających usunięcie naruszenia prawa.

Przy piśmie z 3 marca 2020 r. Podlaski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej przekazał Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów odwołanie złożone przez Przedsiębiorcę wraz z aktami sprawy PU.8361.328.2019.

Pismem z 11 marca 2020 r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zgodnie z art. 10 § 1 Kpa, poinformował Stronę o prawie wypowiedzenia się, co do zebranych dowodów i materiałów oraz żądań zgłoszonych w trakcie postępowania, składania wniosków dowodowych, a także do zapoznania się ze zgromadzonymi aktami sprawy w siedzibie Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

Strona skorzystała z przysługującego jej prawa i w piśmie z 23 marca 2020 r. ponowiła wniosek o uchylenie zaskarżonej decyzji i odstąpienie od nakładania kary pieniężnej oraz zapewniła, że wywiązała się z deklaracji z 19 listopada 2019 r. tj. „dostarczenia zaległych świadectw jakości każdemu klientowi, którego jesteśmy w stanie zidentyfikować” i zaniechała naruszenia prawa.

Rozpoznając odwołanie, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił i stwierdził:

Istotą postępowania odwoławczego jest ponowne rozpoznanie i rozstrzygnięcie tożsamej przedmiotowo i podmiotowo sprawy administracyjnej w granicach wyznaczonych rozstrzygnięciem decyzji organu pierwszej instancji. W toku postępowania organ

odwoławczy dokonuje oceny, czy odwołanie strony jest uzasadnione oraz sprawdza, czy wydana decyzja była prawidłowa.

Po przeanalizowaniu akt sprawy Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów wyczerpująco zbadał wszystkie istotne okoliczności faktyczne związane ze sprawą oraz zapoznał się z dowodami służącymi ustaleniu stanu faktycznego zgodnie z zasadami prawdy obiektywnej, dokonując przy tym wszechstronnej oceny materiału dowodowego.

Na wstępie należy zauważyć, iż zgodnie z art. 6c ust. 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, przedsiębiorca w momencie wprowadzania do obrotu paliwa stałego przeznaczonego dla gospodarstw domowych oraz do spalania w instalacjach o nominalnej mocy cieplnej mniejszej niż 1MW, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 4a lit. a i b, wystawia dokument potwierdzający spełnienie przez paliwo stałe wymagań jakościowych określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 3a ust. 2 ww. ustawy, zwany „świadectwem jakości”. Za paliwa stałe w myśl art. 2 ust. 1 pkt 4a lit. a, b ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw uznaje się m.in.: węgiel kamienny, brykiety lub pelety zawierające co najmniej 85% węgla kamiennego oraz produkty w postaci stałej otrzymywane w procesie przeróbki termicznej węgla kamiennego lub węgla brunatnego przeznaczone do spalania. Kopię świadectwa jakości przedsiębiorca poświadcza za zgodność z oryginałem i przekazuje każdemu podmiotowi, który nabywa paliwo stałe, świadectwo jakości przechowuje, o którym mowa w ust. 1, przez okres 2 lat, licząc od dnia jego wystawienia.

Z powołanych wyżej przepisów, wynika iż przedsiębiorcy są obowiązani do wystawiania dokumentu potwierdzającego spełnienie przez paliwo stałe wymagań jakościowych określonych w przepisach szczególnych, zwanego świadectwem jakości – wprowadzając je do obrotu. Przedsiębiorcy są również obowiązani do przekazywania podmiotom kupującym, świadectw jakości w momencie wprowadzania paliw stałych do obrotu, a także do przechowywania ich przez okres 2 lat. Niedopełnienie przedmiotowego obowiązku wynikającego z art. 6c ust. 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw tj. wystawienia i przekazania kupującemu świadectwa jakości wprowadzanych do obrotu paliw stałych, w myśl art. 35a pkt 9 lit. a ww. ustawy podlega karze pieniężnej.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów rozpatrując odwołanie Strony przeanalizował zgromadzony materiał dowodowy i wyczerpująco zbadał wszystkie istotne okoliczności faktyczne zgodnie z zasadami prawdy obiektywnej, dokonując przy tym jego wszechstronnej oceny i stwierdził, że odwołanie Strony nie zasługuje na uwzględnienie.

Odnosząc się do zarzutu Strony naruszenia art. 10 Kpa poprzez brak prawidłowego zawiadomienia strony o możliwości zapoznania się przed wydaniem decyzji z materiałem dowodowym stanowiącym podstawę jej wydania co pozbawiło stronę możliwości wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań i przedstawienia dowodów na ich poparcie, należy stwierdzić co następuje.

Artykuł 10 § 1 Kpa stanowi, że organ administracji publicznej obowiązany jest przed wydaniem decyzji umożliwić stronom wypowiedzenie się co do zebranych dowodów, a także co do zebranych materiałów i zgłoszonych żądań. Przepis ten wyraża zasadę czynnego udziału stron w postępowaniu. Ocenie należy zatem poddać, czy zasada ta została dochowana w toku postępowania przed organem I instancji.

Zgromadzony w rozpatrywanej sprawie materiał dowodowy, w ocenie Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, pozwala na pełną i dogłębną ocenę. Pierwszym dowodem w sprawie jest protokół kontroli z 19 listopada 2019 r. (nr akt kontroli PU.8361.328.2019). Podkreślenia wymaga fakt, iż protokół kontroli należy traktować jako dokument urzędowy w rozumieniu art. 76 § 1 Kpa, który korzysta z wiarygodności zawartych w nim ustaleń (por. wyrok NSA z dnia 23 czerwca 2016 r., II GSK 140/15). Z treści niniejszego protokołu, podpisanego przez Przedsiębiorcę bez zastrzeżeń, wynika iż Strona została prawidłowo pouczona o możliwości wniesienia uwag bezpośrednio do protokołu lub wniesienia ich na piśmie do Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w terminie 7 dni od daty przedstawienia protokołu do podpisu, co wynika z dyspozycji art. 20 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej (karta nr 8 protokołu kontroli). Ponadto Przedsiębiorcy wyjaśniono, że niewystawienie świadectwa jakości dla paliwa stałego stanowi naruszenie obowiązku określonego w art. 6c ust. 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, i jest związane z sankcją w postaci kary pieniężnej, o której mowa w art. 35a pkt 9 lit. a ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw (karta nr 6 i 7 protokołu kontroli). Egzemplarz protokołu kontroli przekazano Stronie 19 listopada 2019 r. Przedsiębiorca, pomimo ww. prawidłowego pouczenia o możliwości wniesienia uwag, nie skorzystał z tej możliwości.

Drugim dowodem w sprawie jest pismo z 16 stycznia 2020 r., którym zawiadomiono Stronę o wszczęciu przez Podlaskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia w drodze decyzji kary pieniężnej z tytułu niewystawienia świadectwa jakości dla paliwa stałego, co narusza art. 6c ust. 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw oraz pouczono ją o prawie do czynnego udziału w każdym stadium postępowania administracyjnego, tj. m.in. składania

wyjaśnień i wniosków dowodowych, przeglądania akt sprawy oraz sporządzania z nich notatek i odpisów. Pismo to doręczono Przedsiębiorcy 20 stycznia 2020 r. Również w tym przypadku Przedsiębiorca nie skorzystał z tej możliwości ograniczając się do przekazania informacji o przychodzie podatkowym w roku 2018 osiągniętym z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej.

Biorąc powyższe pod uwagę, należy stwierdzić, że zarówno w toku kontroli, jak i po wszczęciu postępowania administracyjnego, Stronie zapewniono możliwość czynnego udziału w każdym stadium postępowania. Tym samym zarzut naruszenia art. 10 Kpa należy uznać za niezasadny.

Odnosząc się do zarzutu Strony naruszenia art. 189f § 2 w zw. z § 3 Kpa poprzez brak wydania postanowienia w przedmiocie wyznaczenia stronie terminu na przedstawienie dowodów potwierdzających usunięcie naruszenia prawa, należy stwierdzić co następuje.

Na wstępie należy zauważyć, iż przepis art. 189f Kpa przewiduje możliwość odstąpienia od wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej. Możliwość ta może mieć charakter obligatoryjny lub fakultatywny. Jak wskazuje art. 189f § 1 obligatoryjne odstąpienie od wymierzenia kary pieniężnej będzie miało miejsce jeżeli:

- 1) waga naruszenia prawa jest znikoma, a strona zaprzestała naruszania prawa lub
- 2) za to samo zachowanie prawomocną decyzją na stronę została uprzednio nałożona administracyjna kara pieniężna przez inny uprawniony organ administracji publicznej lub strona została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe i uprzednia kara spełnia cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna.

Z kolei określone w art. 189f § 2 Kpa fakultatywne odstąpienie od kary, będzie miało zastosowanie w przypadkach innych niż wymienione w § 1, jeżeli pozwoli to na spełnienie celów, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna, organ administracji publicznej, w drodze postanowienia, może wyznaczyć stronie termin do przedstawienia dowodów potwierdzających:

- 1) usunięcie naruszenia prawa lub
- 2) powiadomienie właściwych podmiotów o stwierdzonym naruszeniu prawa, określając termin i sposób powiadomienia.

Obydwa przepisy zostały poddane analizie przez organ I instancji, co znalazło odzwierciedlenie w treści uzasadnienia zaskarżonej decyzji, a tym samym powinny zostać ponownie przeanalizowane w toku postępowania drugoinstancyjnego, niezależnie od tego, że Strona podnosi zarzuty jedynie w zakresie przepisu art. 189f § 2 Kpa.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zauważa, iż artykuł art. 189 f § 1 pkt 1 Kpa wskazuje wprost, jakie podstawowe przesłanki muszą zostać spełnione, aby organ mógł odstąpić od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestać na pouczeniu. Są to: waga naruszenia prawa jest znikoma, a Strona zaprzestała naruszania prawa. W ocenie Prezesa Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, o znikomej wadze naruszenia nie można mówić w przypadku, gdy wymagane przepisami świadectwo jakości paliw stałych nie było wystawione i nie było wydane podmiotom, zawiera bowiem ono bardzo istotne z punktu widzenia ochrony interesów i praw konsumentów informacje dotyczące jakości danego paliwa stałego. W ocenie organu waga naruszenia prawa nie jest znikoma, albowiem Kontrolowany nie dopełnił obowiązków nałożonych na niego w art. 6c ustawy. Strona, będąc wprowadzającym do obrotu paliwo stałe, uchybiła obowiązkowi, nałożonemu na nią przez art. 6c ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw – nie wystawiła oraz nie przekazała świadectwa jakości paliwa stałego w momencie wprowadzania go do obrotu. Zgodnie z art. 6c ust. 1 ustawy o systemie monitorowania jakości paliw termin wystawienia świadectwa jakości przez przedsiębiorcę wprowadzającego do obrotu paliwo stałe jest dokładnie określony poprzez czynność prawną - „w momencie wprowadzenia do obrotu paliwa stałego”, co jest między innymi identyfikowalne poprzez wystawienie faktury czy paragonu. Nie ulega wątpliwości, że momentem wprowadzenia do obrotu jest sprzedaż. Dowodem w sprawie jest oświadczenie Strony z 19 listopada 2019 r. które zostało załączone do akt sprawy. Powyższe potwierdza, że Strona wielokrotnie naruszyła podstawowe obowiązki, ustanowione w celu zapewnienia kupującym kluczowych informacji o nabywanym paliwie, bez konieczności podejmowania dodatkowych działań zmierzających do ich uzyskania. W związku z powyższym naruszenie nie może zostać uznane za znikome, co zostało wskazane w wydanej przez Podlaskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej decyzji. Jako spełnioną należy uznać przesłankę dotyczącą zaprzestania naruszenia prawa ponieważ Strona została pouczone w toku kontroli o obowiązku wystawiania świadectw jakości i przekazywania ich kopii podmiotom nabywającym paliwa stałe i jak wynika z odwołania po kontroli Strona niezwłocznie zaczęła wydawać świadectwa jakości. Warunkiem odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej jest jednak łączne wystąpienie obydwu przesłanek, co w niniejszej sprawie nie wystąpiło.

W ocenie Prezesa Urzędu, nie można uznać za naruszenie przepisów prawa, którego waga jest znikoma, naruszenia prawa, które nie budzi żadnych wątpliwości, a do którego doszło na skutek niedołożenia należytej staranności przez podmiot zobowiązany. Tym samym, niewystawienie świadectwa jakości paliw stałych i nie przekazywanie go nabywcom

paliw stałych, przez przedsiębiorcę wprowadzającego do obrotu paliwo stałe zostało określone przez ustawodawcę jako naruszenie obowiązku nałożonego na przedsiębiorcę i podlega dotkliwej sankcji administracyjnej.

Tym samym Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów nie znalazł podstaw do odstąpienia od nakładania kary pieniężnej, gdyż w jego ocenie okoliczności, o których mowa w art. 189f § 1 pkt 1 Kpa nie są łącznie spełnione.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów przeanalizował również możliwość zastosowania art. 189 f § 2 Kpa. W przypadku decyzji związanych, gdzie w przepisach prawa wskazany jest termin wykonania konkretnego obowiązku, zaprzestanie naruszenia prawa po wskazanym w ustawie terminie nie może być kwalifikowane jako zaprzestanie naruszenia prawa, o którym mowa w art. 189f § 2 Kpa. Na podstawie art. 6c ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw Strona była zobowiązana do wystawienia i przekazania kopii świadectwa jakości paliwa stałego w momencie wprowadzania go do obrotu i jak wynika z materiału dowodowego obowiązkowi temu uchybiła. Przywołany przepis jasno określa, że wykonanie obowiązku powinno nastąpić w momencie wprowadzania paliwa stałego do obrotu. Okoliczności i waga naruszenia prawa nie budzą wątpliwości, co do istnienia przesłanek faktycznych uzasadniających nałożenie kary pieniężnej. Kontrolowany nie dopełnił obowiązków nałożonych na niego w art. 6c ww. ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, a usunięcie nieprawidłowości w późniejszym terminie np. dostarczenie nabywcom paliwa stałego w późniejszym terminie (a nie w momencie zakupu paliwa stałego) świadectw jakości dla nabytego paliwa nie może być dowodem potwierdzającym usunięcie naruszenia prawa.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów nie kwestionuje przedłożonych przez Stronę zaległych świadectw jakości (w ilości 154 szt.), ale jak wskazano powyżej, ich wysyłanie do nabywców w późniejszym terminie, a nie w momencie zakupu paliwa stałego, nie może zostać uznane za usunięcie naruszenia prawa. W tym miejscu wypada zauważyć, iż ustawa o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw została prawidłowo ogłoszona w Dzienniku Ustaw. Również rozporządzenie Ministra Energii z dnia 27 września 2018 r. w sprawie wzoru świadectwa jakości paliw stałych, zostało prawidłowo opublikowane w dniu 4 października 2018 r. w Dzienniku Ustaw z 2018 r. pod poz. 1892 i weszło w życie w dniu 4 listopada 2018 r. Do dnia 19 listopada 2019 r. tj. daty kontroli, Przedsiębiorca miał ponad rok czasu na zapoznanie się z aktualnie obowiązującym stanem prawnym. Ponownie zatem należy stwierdzić, iż Strona, będąc wprowadzającym do obrotu paliwa stałe przeznaczone do spalania w gospodarstwach domowych lub instalacjach spalania

o nominalnej mocy cieplnej mniejszej niż 1 MW, uchybiła obowiązkowi, nałożonemu na nią przez art. 6c ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw poprzez niewystawienie i nieprzekazanie świadectwa jakości paliwa stałego w momencie wprowadzania go do obrotu, co zostało ustalone podczas kontroli i udokumentowane w protokole kontroli. W związku z powyższym Strona naruszyła tym samym podstawowe akty prawne, ustanowione w celu zapewnienia podmiotom kupującym kluczowych informacji o nabywanym paliwie tj. uzyskanie rzetelnej i wyczerpującej informacji na temat danego produktu, co jest bardzo istotne z punktu widzenia ochrony interesów i praw konsumentów. Jak wynika z uzasadnienia do rządowego projektu ustawy z 5 lipca 2018 r. o zmianie o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw oraz ustawy o Krajowej Administracji Skarbowej (Dz. U. 2018, poz. 1654), „Wprowadzenie wymagania posługiwania się w obrocie paliw stałych świadectwami jakości paliw umożliwi kupującemu uzyskanie rzetelnej i wyczerpującej informacji na temat produktu. Wprowadzenie świadectwa jakości paliwa stałego powinno również usprawnić pracę organów kontrolujących obrót paliwami stałymi, tak krajowymi, jak i importowanymi. Wprowadzający do obrotu paliwo stałe w momencie sprzedaży np. węgla kamiennego wystawia świadectwo jakości paliw dla sprzedawanego paliwa i ma obowiązek przekazać jego poświadczoną kopię klientowi. [...] Efektem proponowanego rozwiązania będzie uporządkowanie rynku paliw stałych i umożliwienie konsumentom zakupu paliw stałych spełniających wymagania jakościowe dla paliw przeznaczonych do sektora komunalno-bytowego oraz umożliwienie kupującemu uzyskanie rzetelnej i wyczerpującej informacji na temat produktu. [...] Wprowadzenie wymagań jakościowych dla paliw stałych wykluczy z obrotu paliwa niespełniające minimalnych wymagań, umożliwiając ponadto potencjalnym nabywcom wybór paliw o wysokich parametrach jakościowych. Ww. działania mogą przyczynić się w efekcie do redukcji tzw. emisji niskiej, a przez to do poprawy zdrowia i jakości życia obywateli.” (Uzasadnienie do rządowego projektu ustawy o zmianie ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw oraz ustawy o Krajowej Administracji Skarbowej, Druk sejmowy nr 2377 z 19 marca 2018 r.).

Po ponownym przeanalizowaniu akt sprawy organ odwoławczy stwierdził, że w rozpatrywanej sprawie nie zaistniały okoliczności o których mowa w art. 189f § 2 Kpa.

Wypada także dodać, iż zważywszy na fakt niedopełnienia obowiązku, o którym mowa w art. 6c ust. 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, po uwzględnieniu przesłanek z art. 35d ust. 4 ww. ustawy Podlaski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej ustalił wysokość kary pieniężnej na najniższym możliwym poziomie 10 000,00 zł. Zgodnie z art. 35c ust. 5 ww. ustawy wysokość kary pieniężnej wymierzanej

w przypadkach, o których mowa w art. 35a pkt 9 i 10, wynosi od 10.000 zł do 25.000 zł - w przypadku gdy wartość wprowadzanego do obrotu paliwa stałego nie przekracza kwoty 200.000 zł. Ponieważ w toku kontroli wartość wprowadzanego do obrotu paliwa stałego ustalono poniżej kwoty 200.000 zł, wymierzono karę pieniężną, której wysokość nie mogła być mniejsza niż 10.000 zł oraz nie większa niż 25.000 zł.

Niezależnie faktu, iż Strona nie kwestionuje samej wysokości kary pieniężnej np. wskazując na trudną sytuację materialną, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów informuje, że kwestia sytuacji materialnej Strony może zostać uwzględniona dopiero po uprawomocnieniu się niniejszej decyzji, przy ewentualnym zastosowaniu ulg w opłacaniu należności publicznoprawnej, jaką jest wymierzona kara pieniężna. Organ drugiej instancji nie ma podstaw do obniżenia wysokości czy odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej z uwagi na trudną sytuację ekonomiczną przedsiębiorcy, jeżeli stan faktyczny wprost uzasadnia nałożenie kary w określonym przez Podlaskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej wymiarze.

Jednocześnie, w odniesieniu do powyższego, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów informuje, iż zastosowanie w niniejszym przypadku znajdzie art. 189k Kpa. Zgodnie z tym przepisem organ administracji publicznej, który wymierzył administracyjną karę pieniężną (tu: Podlaski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej), na wniosek Strony, w przypadkach uzasadnionych ważnym interesem publicznym lub ważnym interesem strony, może udzielić ulg w wykonaniu administracyjnej kary pieniężnej przez:

- 1) odroczenie terminu wykonania administracyjnej kary pieniężnej lub rozłożenie jej na raty;
- 2) odroczenie terminu wykonania zaległej administracyjnej kary pieniężnej lub rozłożenie jej na raty;
- 3) umorzenie administracyjnej kary pieniężnej w całości lub części;
- 4) umorzenie odsetek za zwłokę w całości lub części.

Podsumowując, w ocenie Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, okoliczności wskazane w treści odwołania Strony, nie stanowią przesłanek do uchylenia decyzji nr PU.8.2020 Podlaskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej z 12 lutego 2020 r. w sprawie wymierzenia kary pieniężnej w wysokości 10 000,00 zł, z tytułu niewykonania obowiązku określonego w art. 6c ust. 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw. W chwili kontroli obowiązek ten, bez wątpienia nie był przez Stronę realizowany.

Zważywszy na przedstawione okoliczności należało postanowić, jak w sentencji. Decyzja niniejsza jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie

1. Decyzja jest ostateczna w toku instancji. W terminie 30 dni od jej doręczenia stronie przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę należy wnieść za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, Pl. Powstańców Warszawy 1, 00-950 Warszawa.
2. Od skarg wszczynających postępowanie przed sądem administracyjnym od strony skarżącej pobierana jest opłata, tzw. wpis stosunkowy, zależny od wysokości należności pieniężnej objętej zaskarżonym aktem i wynosi:
 - 1) do 10.000 zł - 4 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł;
 - 2) ponad 10.000 zł do 50.000 zł - 3 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 400 zł;
 - 3) ponad 50.000 zł do 100.000 zł - 2 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 1.500 zł;
 - 4) ponad 100.000 zł - 1 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 2.000 zł i nie więcej niż 100.000 zł.
3. W przypadku wniesienia od niniejszej decyzji skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, strona ma możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy. Prawo pomocy może być przyznane stronie na wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania sądowo – administracyjnego. Wniosek ten jest wolny od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy należy złożyć do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Prawo pomocy obejmuje zwolnienie od kosztów sądowych oraz ustanowienia adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego.
4. W zakresie nieuregulowanym w ustawie do kar pieniężnych stosuje się odpowiednio przepisy Działu IVa ustawy z 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2018 r., poz. 2096, z późn. zm.).

Podstawa prawna pouczenia:

art. 52 § 1, art. 53 § 1, art. 54 § 1, art. 230, art. 243 § 1, art. 244 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2017 r., poz. 1369 z późn. zm.); § 2 ust. 6 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie

wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 221, poz. 2193 z późn. zm.).

Z up. Prezesa
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
SPODPIS
Dyrektor
Departamentu Inspekcji Handlowej
/podpisano elektronicznie/